

ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013 – ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2014
ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΚΑΙ ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΥΒΑ

2^ο μέρος - Κούβα

25.12.13 Επί τέλους πάμε αλήθεια στην Κούβα. Ποιος το περίμενε ακόμα; Στις 6 το απόγευμα φτάνουμε στην Αβάνα ...και είμαστε ύποπτοι: Η κουβανική ιδέα για τον Ευρωπαϊό τουρίστα είναι να προέρχεται απ' τη Φρανκφούρτη ή κάτι τέτοιο. Εμείς ερχόμαστε από άλλη λατινοαμερικανική χώρα... Ο τέλειος τουρίστας φοράει βερμούδες, κάλτσες και σανδάλια Birkenstock, εμείς φοράμε μπλουζάκια με το πρόσωπο του Che Guevara κι έχω πάνω μου μια κιθάρα... Μετά από μια διαρκή ανάκριση φέρνουν ένα σκυλάκι που ψάχνει τις βαλίτσες μας για ναρκωτικά. Οι περισσότερες βαλίτσες δεν το ενδιαφέρουν, αλλά εκείνη με τα βρώμικα ρούχα μας μετά από 10 ημέρες στην Κόστα Ρίκα το ενθουσιάζει. Βάζει και ξαναβάζει τη μύτη του στη βαλίτσα που μυρίζει τόσο ωραία. Οι αστυνομικοί είναι απογοητευμένοι, δεν έχει ναρκωτικά, μόνο βρομερές κάλτσες. Μετά το σκυλάκι με χαιρετάει και αρχίζουμε να παίζουμε, μεγάλη ντροπή για τους αστυνομικούς, και γι αυτό μας αφήνουν να φύγουμε. Πάλι καλά... Ένα ταξί μας πάει στο ξενοδοχείο μας. Ο ταξιτζής δε μιλάει ούτε λέξη μαζί μας, μάλλον γιατί είμαστε ύποπτοι. Το ξενοδοχείο Valencia είναι ένα εξαιρετικά ωραίο αποικιακό κτίριο στο κέντρο της Αβάνας, τα δωμάτια είναι τεράστια και τα έπιπλα πομπώδη. Περισσότερο απ' όλα μας εντυπωσιάζει η μπανιέρα με χάλκινα πόδια λιονταριού.

Πάμε στο ιστορικό κέντρο της Αβάνας για να φάμε κάτι και να πιούμε ΠΟΛΥ μετά απ' αυτό το κουραστικό ταξίδι, απολαμβάνουμε το ζεστό αέρα, το κέφι των ανθρώπων και τη χαρούμενη μουσική. Η Αβάνα είναι όνειρο!

26.12. Με την ξεναγό Nieves και τη μαθήτριά της κάνουμε μια εκδρομή με αυτοκίνητο αντίκα. Είναι πολύ συμπαθητικές και μας εξηγούν πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Πέρσι οι ντόπιοι μας είχαν πληροφορήσει για τα 137 κοντάρια σημαίας στην πλατεία μπροστά από την αντιπροσωπία των ΗΠΑ που με τις σημαίες τους καλύπτουν τελείως την αντιπροσωπία και τις αμερικάνικες διαφημίσεις της και φέτος τα βλέπουμε και μπορούμε να τα βγάλουμε φωτογραφίες!

Πραγματικά δε φαίνεται τίποτα απ' την αντιπροσωπία!

Τα κορίτσια και το αυτοκίνητο αντίκα μας.

Μετά από την εκδρομή πάμε βόλτα στο ιστορικό κέντρο και χαρίζουμε στους ζητιάνους αρώματα, κρέμες, στυλό και σαπούνια που είχαμε μαζέψει όλο το χρόνο. Ανάλογα με τον χαρακτήρα τους μας ευχαριστούν ή μας προτείνουν να τους δώσουμε και λεφτά. Το βράδυ απολαμβάνουμε το απλό, αλλά νόστιμο φαγητό σ' ένα paladar, πίνουμε ωραία mojitos και ακούμε χαρούμενη μουσική σ' ένα κέντρο για τζαζ και κουβανική μουσική.

27.12. Στις 3.45 (!) το πρωί μας παίρνει ένας αδύνατος ξεναγός και μας πάει στο εθνικό αεροδρόμιο. Το αεροδρόμιο αυτό είναι ακόμα κλειστό, βέβαια, και κοιτάζουμε τα αστέρια. Μια επιβάτισσα ρωτάει: „Τι κάνουμε εδώ;“ Απάντηση του άνδρα της: „Περιμένουμε έξω“. Πολύ σωστά. Ένα αυτοκίνητο αντίκα φέρνει μια χοντρούλα που ρωτάει: “Ποιος είναι ο

τελευταίος;” Ο καπετάν Γιώργος: „Εσείς, ποιος άλλος;“ Ένα φορτηγάκι φέρνει τον πιλότο και τις αεροσυνοδούς. 2 ώρες αργότερα πετάμε με πολύ θόρυβο μ' ένα αεροπλάνο Antonow 50 χρονών στο νησί Cayo Largo. Μας πήρανε λίγο νωρίς, αλλά έτσι είναι οι Κουβανέζοι. Κάνουν τα πάντα για να μην αργήσει ο τουρίστας. Ούτε εισιτήριο δε χρειαζόμαστε, το όνομά μας είναι σε μια λίστα, αυτό φτάνει. Στην Κούβα δε χάνεται κανένας.

Το αεροπλάνο είναι πολύ εντυπωσιακό. Ανεβαίνουμε μία απότομη σκάλα για να μπούμε στο αεροπλάνο. Τα μπράτσα των καθισμάτων έχουν λασκάρει και οι πλάτες δεν ανορθώνονται με τίποτα. 2 λαμπάκια στο ταβάνι δε δουλεύουν, στον γυρισμό θα είναι 3. Το αιρκοντίσιον είναι μια ομίχλη πάγου που ρέει στην καμπίνα. Μόνο λίγοι επιβάτες νομίζουν ότι πρόκειται για καπνό – που πάει πολύ ωραία με τις μεγάλες φλόγες που βγαίνουν απ' τους κινητήρες. Μπορούμε να τηλεφωνούμε ήσυχα με το κινητό, δεν έχει ηλεκτρονικό σύστημα που θα μπορούσαμε να διαταράξουμε. Η αεροσυνοδός μάρκα λοχίας της ΛΔΓ σερβίρει καραμέλες και καφέ, πολύ καλό σέρβις σε μια πτήση που διαρκεί μόνο 30 λεπτά. Είμαστε τυχεροί γιατί καθόμαστε δίπλα σ' ένα απ' τα 3 “παράθυρα” που υπάρχουν και ο καπετάν Γιώργος μπορεί να βγάλει αυτή τη φωτογραφία.

Στον “παράδεισο των δυτών” Cayo Largo σχεδόν ποτέ δεν μπορείς να κάνεις καταδύσεις το χειμώνα, και τώρα η θάλασσα είναι πάλι πολύ τρικυμιώδης. Εκτός αυτού είμαι πολύ κρυωμένη γιατί το αιρκοντίσιον στην πτήση από το San José στον Παναμά ήταν παραπάνω από παγωμένο. Το βράδυ έχει showtime στο all-inclusive-hotel. Ένας πελάτης “τραγουδάει” Granada και σκάμε απ' τα γέλια. Ακούγεται σαν να σφάζανε μουλάρι κι ένας πελάτης φωνάζει απελπισμένος: „I want my money back!“ Μετά αρχίζει το κύριο show: Γελοίοι Αιγύπτιοι, ενοχλητικές καλόγριες με διαπεραστικές φωνές, ινδιάνοι ... ο, τι μπορεί να φανταστεί κανείς. Γι αυτό μένουμε καλύτερα στο μπαρ και θάβουμε τους “καλλιτέχνες” από μακριά.

28.12. Ένας μουσικός του ξενοδοχείου μου δίνει μαθήματα κουβανικής κιθάρας. Ευτυχώς, ο δάσκαλος Luis κι εγώ κάνουμε πολλή υπομονή μ' εμένα!

Σήμερα έχει πολύ αέρα και κύματα, γι αυτό δεν πάμε στην παραλία, αλλά στην πισίνα, όπου κάθονται ωραία θύματα του μολυβιού μου.

29.12. Μ' ένα τρενάκι πάμε στην Playa Paraíso. Εκεί υπάρχει ένας ύφαλος κι επί τέλους μπορούμε να κάνουμε καταδύσεις. Βλέπουμε ψάρια σε όλα τα χρώματα και μεγέθη, έτσι μας αρέσει.

Το απόγευμα έχω το δεύτερο μάθημα κιθάρας στον Luis. Σήμερα έχω και συμμαθητή: Ένας κύριος απ' την Αυστρία που παίζει πολύ καλά τζαζ κιθάρα, μαθαίνει στον Luis το „tres“, ένα κουβανικό όργανο με τρεις διπλές χορδές. Μετά από λίγο καιρό έχουμε γίνει μικρό συγκρότημα.

To tres.

30.12. Σήμερα το τρενάκι μας πάει στην Playa Sirena. Πάμε για καταδύσεις. Ο καπετάν Γιώργος έχει τον μπελά του με τη θάλασσα: Πρώτα φοράει τη μάσκα δύτε και κάθεται στο νερό για να φορέσει τα πέδιλα. Έρχεται το κύμα, ο καπετάνιος φωνάζει „Scheiße“ (= σκατά), το κύμα τον παίρνει μαζί του, το βλέμμα του είναι επιτιμητικό, η επόμενη προσπάθεια πετυχαίνει όμως και ξεκινάει να κολυμπάει. Παρά λίγο να πνιγώ απ' τα γέλια. Σήμερα δε βλέπουμε καθόλου ψάρια, αλλά με την καινούρια οπτική μάσκα βλέπω πολύ καθαρά τους ανθρώπους στην παραλία. Πάλι καλά.

Το απόγευμα έχουμε και άλλο μάθημα με τον Luis και τον συμμαθητή μου Alfred. Μαθαίνουμε Guantanamera, Comandante Che Guevara, Vacilón, Chan Chan και El Cuarto de Tula. Σήμερα εμείς διδάσκουμε στο Luis „Kalinka“. Απίστευτο, αλλά δεν έχει ξανακούσει αυτό το τραγούδι.

Εν τω μεταξύ ο καπετάν Γιώργος πάει στην παραλία και βγάζει μερικές φωτογραφίες.

Το βράδυ κουβεντιάζουμε στο μπαρ με δυο ζευγάρια απ' το Μεξικό και απ' την Ουρουγουάη και πάμε για ύπνο πολύ αργά.

31.12. Το πρωί έχουμε το τελευταίο μάθημα με τον Luis και τον Alfred. Μετά περνάμε μια ήσυχη μέρα στην παραλία. Περνάμε κοιμισμένοι την ευρωπαϊκή Πρωτοχρονιά και στις 20.30 πάμε για δείπνο. Μετά γιορτάζουμε στο μπαρ και γνωρίζουμε τον πολύ συμπαθητικό και κεφάτο επιχειρηματία τελετών Rolf. Οι φίλοι μας απ' το Μεξικό και απ' την Ουρουγουάη και κάτι πολύ χαρούμενοι Καναδοί γιορτάζουν μαζί μας.

Ποτέ μου δε μ' έχουν φωνάξει τόσες φορές σε μια βραδιά „sweetheart“☺.

1.1.2014 Στη ρεσεψιόν μας επιτρέπουν να κρατήσουμε το δωμάτιο μας μέχρι τις 2 το απόγευμα και πληρώνουμε αρκετά γι αυτό. Επειδή η υπάλληλος ξεχνάει να καταγράψει αυτό στον υπολογιστή του ξενοδοχείου, στις 12 ακριβώς απενεργοποιούνται οι κάρτες για την πόρτα του δωματίου και του χρηματοκιβωτίου μας. Πρέπει να κάνουμε “εκδρομή” στη ρεσεψιόν για να ξαναενεργοποιήσουν τις κάρτες μας. Έτσι χάνουμε καιρό και δεν είμαστε έτοιμοι με τις βαλίτσες μας ακριβώς στις 2, αλλά δε μας τιμωρούν, γλιτώσαμε!

Στις 6 το απόγευμα μας παίρνουν. 2 ώρες αργότερα πετάμε με το Antonow μας στην Αβάνα. Όπως ανέφερα ήδη, τώρα είναι 3 τα λαμπάκια που δε δουλεύουν, οι Καναδοί παίζουν κεφάτοι με τα λασκαρισμένα μπράτσα, στο σκοτάδι βλέπουμε ακόμα καλύτερα τις φλόγες που βγαίνουν απ' τους κινητήρες, η στρατιωτική αεροσυνοδός μάς προσφέρει αυτή τη φορά χυμό πορτοκάλι και καραμέλες, όλα είναι τέλεια. Μετά απ' την προσγείωσή μας στην

Αβάνα πάμε στην παράδοση αποσκευών, αλλά όλα εκεί είναι εργοτάξιο. Περιμένουμε λίγο και βλέπουμε ότι σπρώχνουν το καρότσι με τις αποσκευές μας στο πιο σκοτεινό σημείο του αεροδρομίου. Με φακούς ψάχνουμε τις βαλίτσες μας και έχουμε πολλή πλάκα. Μου επιστρέφουν και τους αναπτήρες μου που έπρεπε να παραδώσω πριν την άφιξή μας, μάλλον για να μη γίνουν αντίπαλοι των κινητήρων.

Μένουμε πάλι στο ξενοδοχείο Valencia και η κυρία στη ρεσεψιόν μας πληροφορεί ότι αυτή τη φορά δυστυχώς θα έχουμε ένα πολύ μικρό δωμάτιο. „Μόνο η πόρτα είναι μεγάλη“, λέει. Ο υπάλληλος που μας βοηθάει με τις βαλίτσες μας χαχανίζει λιγάκι κι όταν φτάνουμε στο δωμάτιό μας, ξέρουμε γιατί. Η πόρτα έχει 4 μέτρα ύψος και το δωμάτιο... μια γιγαντιαία αίθουσα χορού. Για να φτάσουμε στο χρηματοκιβώτιο, πρέπει να μπούμε μέσα στην ντουλάπα. Η τουαλέτα όμως είναι μικρούτσικη κι έχει μόνο μια πολύ επικοινωνιακή αεωρούμενη πόρτα. Το ντους το ίδιο. Αριστερά βλέπετε την τουαλέτα, στη μέση το ντους και δεξιά την ντουλάπα.

Όταν ερχόμαστε πάλι στη ρεσεψιόν, οι δυο υπάλληλοι μας ρωτούν αν μας αρέσει το μικρό δωμάτιο κι έχουν πλάκα γιατί παραπονιέμαι ότι έχασα τον άνδρα μου στο δωμάτιο κι έπρεπε να τον ψάξω 15 λεπτά.

Ο καπετάν Γιώργος ελέγχει το ματάκι του δωματίου μας.

2.1. Η Αβάνα!!! Απολαμβάνουμε το φως, τη μουσική, τους ανθρώπους, πάμε βόλτα στο ιστορικό κέντρο, γνωρίζουμε με περίφημους καλλιτέχνες...,

...π.χ. τον Chopin...

...χαρίζουμε τα τελευταία σαπούνια μας, καθόμαστε τεμπέλικα στα καφενεία... τι ωραία μέρα! Ένας Κουβανέζος υπάλληλος τουρισμού μας ρωτάει γιατί φοράμε μπλουζάκια με τον Che Guevara και αν αγαπάμε τον Fidel Castro. Βέβαια τον αγαπάμε πολύ, του εξηγώ και κουβεντιάζουμε λιγάκι. Και τώρα παθαίνω αυτό που έπαθε το κοράκι με το τυρί στο ράμφος: Μου λέει ότι δουλεύει ήδη 20 χρόνια στον τουρισμό και ότι είμαι η πρώτη Αυστραλή ☺ που μιλάει τόσο καλά ισπανικά. „Εκτός αυτού είσαι επαναστατική“, με παινεύει και μου ζητάει να περιμένω λίγο, γιατί έχει κάτι για μένα. Αισθάνομαι κολακευμένη και αλήθεια περιμένω. Λίγο αργότερα γυρίζει με ένα τεράστιο βιβλίο που περιέχει όλες τις ομιλίες του Fidel Castro από το 1959 μέχρι το 2007. Δεν μπορώ να του πω ότι δε θέλω το βιβλίο και του προσφέρω 5 πέσος. Στην πραγματικότητα το βιβλίο κοστίζει 20 πέσος, μου εξηγεί. Του δίνω 10. (Παιδιά, ξέρω ότι όλοι σας θέλετε το βιβλίο, αλλά δεν το έχω πια. Η Τζούλη το αγόρασε την περασμένη βδομάδα γιατί ο Χερμάν που λατρεύει τον Fidel Castro είχε γενέθλια και του το χάρισε).

Στις 17.25 μας παίρνουν απ' το ξενοδοχείο και μας πάνε στο αεροδρόμιο. Οι υπολογιστές δε δουλεύουν και πρέπει να περιμένουμε 3 ώρες. Όταν φτάνουμε στη θυρίδα, μας λένε ότι πρέπει να περιμένουμε λίγο γιατί είμαστε standby, το αεροπλάνο είναι γεμάτο. Επί τέλους βρίσκουν 2 θέσεις για μας, πάλι καλά, πάμε στην επόμενη ουρά για να πληρώσουμε τον φόρο εξόδου. Μετά άλλη ουρά στο security-check. Με μια ώρα καθυστέρηση μπορούμε να φύγουμε. Η πτήση με την Air France είναι ευχάριστη, οι αεροσυνοδοί είναι πολύ ευγενικές, καλά, νομίζω ότι είναι ευγενικές, γιατί δεν τις καταλαβαίνω. Κουβεντιάζουν πολύ μαζί μας, αλλά μιλάνε μόνο γαλλικά. Ούτε λέξη βγάζουν στα αγγλικά. Αλλά τουλάχιστο καταλαβαίνουν τις παραγγελίες μας, πάλι καλά. 7 ½ ώρες αργότερα φτάνουμε στο Παρίσι όπου έχουμε το πρώτο ευγενικό και όχι πολύ ενοχλητικό security-check σ' αυτό το ταξίδι. Επειδή στην Αβάνα δεν είχαμε ευκαιρία να επισκεφτούμε το duty-free-shop, πάμε τώρα. Πουλάνε πλαστικούς πύργους του Άιφελ με γέμιση καραμέλες. Μας αρέσουν πολύ, αλλά δεν παίρνουμε κανέναν.

Στις 3 το απόγευμα φτάνουμε στη Βιέννη και μας παίρνουν η Βερένα και ο Μανουέλ. Τελειώνουμε τις διακοπές μας με καλή παρέα, αυτό είναι θαυμάσιο!

Ήταν πολύ ωραίο το ταξίδι μας κι ελπίζουμε ότι θα ξαναπάμε του χρόνου στην Κούβα, γιατί ακόμα δεν έχω όλες τις ομιλίες του Fidel!